

Μεγαλύτερη αγάπη από αυτή δεν έχει κανείς

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αναφέρεται για τον Όσιο Σάββα τον Ηγιασμένο πως, όταν ήταν υποτακτικός στο μοναστήρι του Αγίου Ευθυμίου, πολύ νέος ακόμα στην ηλικία, του είχαν αναθέσει να ετοιμάζει το ψωμί των αδελφών. Μια βροχερή μέρα, ενώ ζύμωνε, μπήκε ένας αδελφός στο φούρνο και άφησε τα βρεγμένα ρούχα του να στεγνώσουν. Ο Σάββας, που δεν είχε δει τι είχε κάνει ο άλλος, άναψε το φούρνο. Εν τω μεταξύ, ήρθε εκεί-νος να τα πάρει και μόλις είδε το φούρνο αναμμένο, από τη λύπη του κόντεψε να κλάψει, γιατί δεν είχε άλλα ρούχα και εκείνα που φορούσε ήταν δανεικά. Βλέποντας ο Σάββας τη στενοχώρια του αδελφού του, δεν έχασε καιρό. Με ένα πήδημα, βρέθηκε μέσα στο φούρνο και μάζεψε τα ρούχα. Και τι θαύμα! Ού-τε τα ρούχα είχαν πειραχτεί καθόλου από τη φωτιά ούτε ο Σάββας έπαθε τίποτα. Δεν τον έθιξαν οι φλό-γες, όχι για την ευσέβειά του τόσο, όσο για τη φιλαδελφία του.

«Εκείνος, που αγαπά πραγματικά, θυσιάζεται για τον πλησίον. Να πως μπορεί να αποδείξει την υπέρ του πλησίον θυσία: Εάν ακούσει από τον πλησίον του λόγους λυπηρούς, που τον έθλιψαν και ενώ μπο-ρεί κι αυτός να εκστομίσει κατά του πλησίον του τέ-τοιους λόγους και επιβληθεί στον εαυτό του και δεν τους πει. Ή αν αδικηθεί από τον πλησίον του και έχει τη δύναμη και δεν ανταποδώσει το κακό στον αδικήσαντα. Αυτός πραγματικά θυσιάζεται υπέρ του πλησίον του», έλεγε ο Αββάς Ποιμένας.

Και, πράγματι, αγάπη χωρίς θυσία του εγώ και των πολλαπλών παθών μας δεν είναι αληθινή.

(Αγγέλου Γκούνη, Θεολόγου, Πολλές οι ιστορίες μία η Αλήθεια, εκδ. Κέντρου Νεότητας Ι. Μ. Λευκάδος και Ιθάκης, Λευκάδα 2011, σ.28-29)